

derfor med Tilfredshed set Lovforslaget blive ændret saaledes, at det kommer til at hvile i sig selv økonomisk set. Dette, at Lovforslaget hviler i sig selv økonomisk set, vil jo ikke sige, at der ikke foretages Forskydninger indenfor Lovforslagets økonomiske Rammer. Disse Forskydninger gaar, som det navnlig for et Øjeblik siden er udviklet af det ærede Medlem Hr. P. Munch, ud paa at formindske Skattebyrden dér, hvor der er større Børneantal, og hvor der derfor er et større økonomisk Tryk, mod at give en tilsvarende Forhøjelse af Skattebyrden andre Steder, hvor den bedre kan taales. Det er i Virkeligheden Hovedprincippet i de Ændringer, der bliver i den nugældende Skattelov, hvis disse Ændringsforslag vedtages og Forslaget derefter gennemføres.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, at det radikale Parti var ilet Ministeriet til Hjælp og havde formet Forslaget paa en ny og god Maade. Ja, jeg indrømmer, at jeg er glad ved, at det radikale Parti har villet hjælpe os med at finde den Form, som i Øjeblikket var den mest praktiske at anvende, og hvis man fra de andre Partiers Side havde villet hjælpe os i den Henseende, vilde saadan Hjælp være blevet modtaget med Glæde. Men Kendsgerningen er jo den, at de to andre Partier her i Rigsdagen overhovedet ikke har villet arbejde paa dette Spørgsmaal; de har overhovedet nægtet at deltage i Arbejdet i den Forstand, at de fuldstændig har opgivet at stille Ændringsforslag eller at foretage nogen Realitetsbehandling. Efter min Mening har det radikale Parti stillet sig paa en langt klogere og bedre og for vort Parti langt behageligere Maade ved at gaa ind i et positivt Samarbejde, hvorved vi er naaet til et Resultat, som jeg tror, begge Partier kan være tilfredse med. Jeg skulde, som sagt, have været overmaade glad, hvis jeg havde mødt Antydning af et Samarbejde af samme Art fra de andre Partiers Side, men det har der ikke foreligget noget som helst om. De to andre Partier har indtaget en fuldstændig negativ Stilling, har fuldkommen afvist Forslaget uden at gøre Forsøg paa at stille noget andet op. Med andre Ord, de fastslaar, at den nuværende Skatteordning er i den Grad ideel, at der ikke bør røres ved den. Dette Resultat af de to Partiers Samarbejde i 1922 maa der ikke ændres i; det skal staa som et Mindesmærke over det nære og intime Samarbejde, der den Gang fandt Sted mellem Venstrepartiet og det konservative Folkeparti, og jeg mis-

under ikke de to Partier dette Mindesmærke.

De enkelte Bemærkninger, der er gjort til Forslaget, skal jeg ikke komme stærkt ind paa. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtrykte sin Glæde over, at man i Ændringsforslaget frafaldt den Bestemmelse, at de direkte Skatter kan forhøjes paa Finansloven, saa takker jeg for saa vidt for mit Partis Vedkommende for denne Anerkendelse. Det er en Indrømmelse fra vor Side, der i og for sig ikke er af principiel Natur, naar vi i Øjeblikket ikke opretholder dette Forslag, idet vi indser, at det er umuligt at komme nogen Vej frem med Hensyn til Skatterne paa det Punkt. Jeg har ingen Interesse i at opretholde et saadant principielt Standpunkt, naar jeg kan indse, at Vejen ikke er fremkommelig. Men jeg er stadig af den Mening, at det bør være de direkte Skatter, der er de bevægelige, der er de elastiske i Forhold til det Behov, Staten har for Indtægter til at dække Udgifterne, og det er Flertallet ogsaa enigt om, idet der netop i Betænkningen udtales, at den elastiske Del af Skattesystemet bør være de direkte Skatter, ikke de indirekte. Hvis jeg har Lov til at gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ved sin Udtalelse om, at han anerkender det engelske Princip, i Virkeligheden vil give sin Tilslutning dertil, selv om han ikke vil give Tilslutning til, at det skal foregaa paa Finansloven, anser jeg det for at være en Indrømmelse, som jeg sætter Pris paa.

Jeg har ikke noget imod, at det foregaa paa Finansloven, jeg mener ikke, det vil være en Helligbrøde at forhøje Skatterne paa Finansloven. Navnlig efter at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard med Tilslutning fra begge de Partier, som nu er saa stærkt imod Forslaget, har indført den Bestemmelse, at Skatterne kan nedsættes paa Finansloven, forekommer det mig at være konsekvent, at saa kan man ogsaa forhøje dem paa Finansloven. Jeg har da ogsaa haft den Glæde at se, at Professoren i Statsret ved Københavns Universitet har erklæret, at det, naturligt, statsretligt set, er ganske det samme. Professor Berlin synes vist ikke som Person om, at man kan forhøje og nedsætte Skatterne paa Finansloven — navnlig ikke forhøje dem, han er, saa vidt jeg ved, Formand for Skatteborgerforeningen —, men han erklærer, at statsretligt set er det ganske det samme, der foregaa, hvad enten Skatterne forhøjes eller nedsættes, og det er ogsaa ganske det samme Forhold. Men hvis det ærede Med-